

عنوان مقاله:

واسنجی جایگاه سازمانهای مدیریت بحران در افزایش تابآوری شهری (مطالعه موردی: شهر زابل)

محل انتشار:

دوفصلنامه مدیریت بحران، دوره 11، شماره 1 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

محمد پودینه - گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری، واحد زاهدان، دانشگاه آزاد اسلامی

غلامرضا میری - گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری، واحد زاهدان، دانشگاه آزاد اسلامی، زاهدان، ایران

محمودرضا انوری - گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری، واحد زاهدان، دانشگاه آزاد اسلامی، زاهدان، ایران

خلاصه مقاله:

افزایش دانش و مهارت در برابر مخاطرات توسط سازمان های مدیریت بحران و ارتقای توانایی در راستای توسعه راهبردهای کاهش آن ویژگی مهم یک شهر تاب آور است که لازمه آن آمادگی و آموزش همه جانبه است. هدف اصلی پژوهش حاضر واسنجی جایگاه سازمان های مدیریت بحران در افزایش تاب آوری شهری (مطالعه موردی: شهر زابل) است. این پژوهش بر اساس روش تحقیق توصیفی-تحلیلی و بر حسب هدف کاربردی است و همچنین روش جمع آوری داده ها و اطلاعات با استفاده از مطالعات کتابخانه ای و میدانی است. در این پژوهش ابتدا با توجه به جایگاه سازمان های مدیریت بحران همچنین بررسی مطالعات و تحقیقات پیشین ۵ بعد (اقتصادی، اجتماعی- فرهنگی، کالبدی- ساختاری، مدیریتی و زیست محیطی) به عنوان ابعاد تاب آوری شهری در مقابل مخاطرات تعریف شد و سپس متناظر با هر یک از ابعاد شاخص هایی در نظر گرفته شده و سپس با استفاده از نرم افزار های SPSS، Expert Choice و مدل Fuzzy VIKOR به تحلیل آن ها پرداخته شده است. نتایج ضریب همبستگی پیرسون نشان داد که بین تمامی گویه های تاب آوری و سازمان های مدیریت بحران شهر زابل رابطه مثبت و معنی داری در سطح اطمینان ۹۹ درصد وجود دارد. یافته های حاصل از تعیین وزن ابعاد با استفاده از نرم افزار (Expert Choice) نشان داد، بعد اجتماعی و فرهنگی با وزن به دست آمده ۳۴۵/۰ بالاترین رتبه را به خود اختصاص داده است. در نهایت نتایج مدل وایکور فازی نشان داد، شهرداری بیشترین تاثیر را در افزایش تاب آوری شهر زابل در بین سازمان های مدیریت بحران به خود اختصاص داده است.

کلمات کلیدی:

سازمانهای مدیریت بحران، تاب آوری شهری، مدل تصمیم گیری چند معیاره، شهر زابل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1431496>

